

Rodzaj dokumentu - Indywidualna interpretacja
Sygnatura - WPIOL-VI.310.11.2017.JP
Data - 15.02.2018 r.
Autor - Prezydent Miasta Szczecin
Temat - Opodatkowanie tymczasowych obiektów budowlanych
Słowa kluczowe - Podatek od nieruchomości, tymczasowe obiekty budowlane.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 poz. 201 ze zm.) oraz upoważnienia Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 8 grudnia 2015 r. znak: WO-I.0052.3.169.2015.KO w sprawie wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń w zakresie postępowania podatkowego dotyczącego podatków i opłat lokalnych

stwierdzam, że

- 1) stanowisko Wnioskodawcy w zakresie braku spełnienia definicji budynku w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przez obiekt kontenerowy jest prawidłowe.
- 2) stanowisko Wnioskodawcy w zakresie braku spełnienia definicji budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przez obiekt kontenerowy jest nieprawidłowe;
- 3) stanowisko Wnioskodawcy w przedstawionym stanie faktycznym, że obiekt kontenerowy nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jest nieprawidłowe

UZASADNIENIE

W dniu 24.11.2017 r. do organu podatkowego wpłynął wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, złożony przez X Sp. z o. o, w zakresie podatku od nieruchomości (art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą, który działa w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i prowadzi działalność przeladunkowo-składową na terenie X w Szczecinie.

Obiekt skonteneryzowany [dalej „Obiekt”], został posadowiony przez Wnioskodawcę na nieruchomości gruntowej wydzierżawionej przez Wnioskodawcę od X S.A. w ramach umowy dzierżawy zawartej w dniu 22 grudnia 2019 r. (działka nr X oraz X, obręb X) na czas określony. Grunt stanowi własność Skarbu Państwa i znajduje się w użytkowaniu wieczystym X S.A. [dalej: „X”]

Na przełomie 2016 i 2017 r. Wnioskodawca posadawił Obiekt na dzierżawionym terenie z przeznaczeniem jako zaplecze socjalno-biurowe dla pracowników terminala kontenerowego. Obiekt jest lekkiej konstrukcji stalowej, kontenerowej prefabrykowanej, wolnostojący, parterowy, stanowi zespół połączonych ze sobą siedemnastu kontenerów 20 stopowych z niezbędną infrastrukturą techniczną, powierzchnia zabudowy 261 m², powierzchnia użytkowa 227,30 m².

Obiekt został posadowiony na stopach fundamentowych, bez mocowania z gruntem czy też podłożem, na którym się znajduje (w szczególności – brak śrub czy też kotew mocujących).

Zgodnie z stanowiskiem Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego z dnia 14 października 2016 r. (znak: X) otrzymanym w następstwie wystąpienia przez Wnioskodawcę o pozwolenie na użytkowanie Obiektu (na wniosek Wnioskodawcy z dnia 04 października 2016 r. „przedmiotowy kontener pełniący funkcję socjalno-bytową nie jest trwale związany z gruntem (posadowiony jedynie na płytach trylnika) co wyklucza go za uznanie za budynek [...]. Należy więc zaliczyć go do budowli”,

a dalej: „...należy zaliczyć go do kategorii VIII – inne budowle, które wg prawa budowlanego nie wymagają pozwolenia na użytkowanie a jedynie zawiadomienia organu nadzoru budowlanego o zakończeniu robót [...]”. Konsekwentnie Wnioskodawca dokonał stosownego zawiadomienia pismem z dnia 19 października 2016 r.

Obiekt zgodnie z założeniami Wnioskodawcy posadowiony został na okres przejściowy i zostanie zdemontowany bądź przeniesiony w inne miejsce stosownie do potrzeb jakie Wnioskodawca będzie miał w tym zakresie (docelowo planuje się budowę obiektu murowanego). W każdym przypadku - Obiekt zostanie zdemontowany przed upływem okresu obowiązywania umowy dzierżawy.

Obiekt stanowi własność Wnioskodawcy, został przyjęty do ewidencji środków trwałych Wnioskodawcy i uwzględniony w księgach rachunkowych Wnioskodawcy, Wnioskodawca dokonuje w tym zakresie odpisów amortyzacyjnych. Obiekt nie stanowi części składowej gruntu.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytania:

1. Czy posadowiony przez Wnioskodawcę Obiekt kontenerowy spełnia definicje „budynku” bądź „budowli” w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych?
2. Czy Wnioskodawca powinien uiścić z tego tytułu podatek od nieruchomości?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawia się następująco:

Pytanie 1

Spółka stoi na stanowisku, że obiektu skonteneryzowanego nie można zakwalifikować do kategorii budynków ani do budowli w rozumieniu ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

W myśl art. 2 ust 1 pkt 1 - 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnym („u.p.o.l.”), opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym: przez pojęcie „budynku” rozumieć należy obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l.); Z kolei „budowlą” jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.). Na gruncie zapisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane („u.p.b.”) zgodnie z art. 3 pkt 2 u.p.b. „budynkiem” jest taki „obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach”, zaś „budowlą” – w myśl art. 3 pkt 3 u.p.b. - „jest każdy obiekt budowlany, niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części *budowlane* urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową”. Ustawa Prawo budowlane przewiduje także definicję „tymczasowego obiektu budowlanego” stanowiąc w art. 3 pkt 5, iż obiektem takim jest „obiekt *budowlany* przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt *budowlany* niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe”.

Wnioskodawca podziela stanowisko Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego, iż wobec faktu, że Obiekt objęty niniejszym wnioskiem jest obiektem kontenerowym, nie związanym trwale z gruntem (bądź podłożem betonowym, na którym jest posadowiony) nie może zostać uznany za „budynek” w rozumieniu art.3 pkt 2 u.p.b. (oraz konsekwentnie, w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l.).

Stanowisko to znajduje oparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych, „np. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 grudnia 2007 r. sygn. Akt II OKS 1636/06”.

Według Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego, Obiekt spełnia natomiast kryteria do uznania go za „budowlę” w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b., poprzez zaliczenie do kategorii VIII – „inne budowle”.

Konstatacja taka może budzić zastrzeżenie odnoszące się do przyjęcia, iż pomimo, że Obiekt jest niepowiązany trwale z gruntem stanowi „budowlę” w rozumieniu prawa budowlanego. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 grudnia 2011 r. (Sygn. akt II FSK 1389/11) wskazał bowiem, iż „mimo widocznego braku konsekwencji ustawodawcy w definiowaniu rozważanych pojęć nie budzi jednak wątpliwości konstatacja, że konieczną cechą budowli, zarówno w rozumieniu Prawa budowlanego, jak i w rozumieniu ustaw o podatkach i opłatach lokalnych, jest trwałe połączenie takiego obiektu z gruntem – w przeciwieństwie do tymczasowego obiektu budowlanego, który trwale połączony z gruntem nie jest i za który uważa się, między innymi [...] obiekty kontenerowe.”

Niemniej jednak, nawet przyjęcie, iż obiekt należy uznać za „budowlę” w rozumieniu przepisów prawa budowlanego nie mogłoby zostać uznane za rozstrzygające, iż spełnione są równocześnie przesłanki uznania Obiektu za „budowlę” w rozumieniu art. 1a ust.1 pkt 2 u.p.o.l. co znajduje swoje uzasadnienie w wykształconej linii orzeczniczej sądów administracyjnych i stanowisku Trybunału Konstytucyjnego.

W ocenie Wnioskodawcy możliwe jest przyjęcie, że Obiekt spełnia przesłanki aby uznać go za „tymczasowy obiekt budowlany” w rozumieniu brzmienia art.3 pkt 5 u.p.b. albowiem jest „niepołączony trwale z gruntem” a przy tym jest „obiektem kontenerowym”.

W aspekcie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, przyporządkowanie Obiektu do kategorii „tymczasowego obiektu budowlanego” rodzi jednak tożsame wątpliwości co do objęcia takiego Obiektu podatkiem od nieruchomości jak te w odniesieniu do uznania Obiektu za „budowlę”, albowiem ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie przewiduje opodatkowania „tymczasowych obiektów budowlanych” jeśli nie można ich równocześnie przyporządkować do jednej z kategorii objętych daniną publiczną tj. „budyńku” lub „budowli”.

W rozwinięciu powyższego, wskazuje się bowiem, że na gruncie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jakkolwiek obiekt (w tym również „tymczasowy obiekt kontenerowy”) może zostać uznany za „budowlę” w rozumieniu art.1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. jeśli stanowi jedną z budowli wymienionych wprost /*expressis verbis*/ w art.3 pkt 3 u.p.b. lub wprost wymienionych w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, a nadto stanowi całość techniczno- użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami.

Wnioskodawca podkreśla, iż pogląd powyższy znajduje aprobatę w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (sygn akt: P 33/09) wskazał bowiem, iż definicja „budowli” w rozumieniu ustawy prawo budowlane nie jest tożsama z znaczeniem pojęciowym „budowli” przyjętym na potrzeby ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, akcentując, iż „w przypadku prawa daninowego (jakim jest prawo podatkowe), zgodnie z zasadą poprawnej legislacji gwarancje dostatecznej określoności regulacji prawnych, wynikające z zasady poprawnej legislacji ulegają istotnemu wzmocnieniu za względu na treść art. 84 i 217 Konstytucji RP, zgodnie z którymi przepisy prawa podatkowego nie mogą być interpretowane przez analogię na niekorzyść podatników”. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego za niedopuszczalną należy uznać sytuację, w której za przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznaje się jedynie podobne do „budowli”, które zostały bezpośrednio wymienione w art.3 pkt 3 u.p.b. w konsekwencji, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, za „budowlę” w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, uznać można jedynie: (1) budowle wymienione bezpośrednio w art.3 pkt 3 ustawy prawo budowlane, w innych przepisach

tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, a więc pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno – użytkową [...]”.

Wnioskodawca podkreśla, iż w oparciu o powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, rozwinęło i utrwaliło się w orzecznictwie sądów administracyjnych stanowisko zgodnie, z którym wyłącznie obiekty (w tym: „tymczasowe obiekty budowlane”) wprost /*expressis verbis*/ wymienione w ustawie prawo budowlane bądź przepisach tej ustawy lub załączniku do niej mogą być uznane za „budowle” w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i objęte podatkiem od nieruchomości.

W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 09 stycznia 2013 r. sygn. Akt III SA/Po/887/12 zaakcentowano, w nawiązaniu do ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego, iż „z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuacji, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłyby traktowane budowle w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie (lub w pozostałych przepisach rozważanej ustawy albo w załączniku do niej), lecz będące obiektami jedynie do nich podobnymi. Oznacza to, że nie każdy obiekt budowlany w postaci budowli w rozumieniu u.p.b. może zostać uznany za budowle w ujęciu u.p.o.l., a w konsekwencji nie każdy obiekt budowlany w postaci budowli w rozumieniu u.p.b. może podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.” Wyrok wydano w odniesieniu do hal namiotowych wykorzystywanych na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej. Wojewódzki Sąd Administracyjny konkludował, iż „ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera regulacji odnoszących się do tymczasowych obiektów budowlanych, takich jak np. hale namiotowe niezwiązane trwale z gruntem. Nie są one budowlami w rozumieniu tej ustawy, a więc nie są opodatkowane podatkiem od nieruchomości”

W dniu 03 lutego 2014 r. Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie sygn. akt: sygn. Akt II FPS 11/13 podjął uchwałę składu siedmiu sędziów zgodnie z którą: „Tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane [...] może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych [...], jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlegają opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych”. W uzasadnieniu uchwały wskazano na ww. wyrok Trybunału Konstytucyjnego, cytując; „że jakkolwiek, zadaniem Trybunału Konstytucyjnego, nie budzi w zasadzie zastrzeżeń sformułowanie przez ustawodawcę na potrzeby regulacji prawa budowlanego definicji >>budowli<< i >>urządzenia budowlanego>> jako definicji otwartych, których zastosowanie w praktyce wymaga nierzadko posłużenia się analogią z ustawy, to nie sposób nie zauważyć, że te same definicje w odniesieniu do u.p.o.l. nie mogą funkcjonować w identyczny sposób. [...] W praktyce bowiem sądy administracyjne za przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznają budowle wyraźnie określone w art.3 pkt 3 u.p.b., natomiast w odniesieniu do innych obiektów, które potencjalnie mogłyby zostać zakwalifikowane jako budowle ze względu na ich istotne podobieństwo do obiektów należących do pierwszej ze wskazanych kategorii, najczęściej nie dopatrując się istnienia takiego podobieństwa (por. orzeczenia sądów administracyjnych obrazujące sposób funkcjonowania definicji wyrażenia >>budowla<<), zastrzegając przy tym, że regulacji prawa podatkowego nie wolno stosować >>rozszerzająco<< (zob.wyrok WSA w Gdańsku z 28 listopada 2007 r., I SA/Gd 598/07, LEX nr 326607; wyrok NSA z 7 października 2009 r., II FSK 635/08, LEX nr 532352; wyrok NSA z 20 kwietnia 2010 r., II FSK 2112/08, LEX nr 576210)”.

Powyższa uchwała znalazła odzwierciedlenie w kolejnych orzeczeniach sądów administracyjnych, w tym w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 8 lipca 2014 br. (Sygn. akt ISA/GI 1622/13), w którym potwierdzono, iż na potrzeby ustalenia istnienia obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości „budowlami” są „jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art.3 pkt 3 p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące

wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanych, o którym mowa w art.3 pkt 1 lit. b p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno – użytkową.”

W rozstrzygnięciu z dnia 24 sierpnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II FSK 2027/14 Naczelny Sąd Administracyjny potwierdził, iż: „Z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuację, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłyby traktowane budowle w rozumieniu art.3 pkt 3 ustawy – P.b. nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie, lecz będące obiektami jedynie do nich podobnymi.” W orzeczeniu tym ponownie wskazano, iż „katalog budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane ma charakter otwarty (przykładowy) dla ustalenia znaczenia tego pojęcia na gruncie prawa budowlanego. W kontekście jednakże standardów konstytucyjnych, dotyczących ustawowego wymogu sprecyzowania elementów konstrukcyjnych podatku (art.217 Konstytucji RP), wykazowi temu do celów zdefiniowania pojęcia budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. należy przydać cechy *numerus clausus* (zob. wyrok z dnia 15 marca 2016 r. sygn. Akt II FSK 84/14.” Finalnie podkreślono wymiar prawny przywołanej wcześniej uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 03 lutego 2014 r. (sygn. akt II FPS 11/13), wskazując, iż sądy administracyjne obowiązane są stosować się do stanowiska niżej przedstawionego.

W tym względzie wskazać należy, iż na gruncie przepisów ustawy Prawo budowlane, obiekty kontenerowe, które są niezwiązane trwale z gruntem, zostały wprost /*expressis verbis*/ wymienione jedynie w definicji „tymczasowego obiektu budowlanego”. Wymogu tego nie spełnia lakoniczne przyporządkowanie Obiektu do kategorii VIII: „inne budowle”. W ocenie wnioskodawcy okoliczność ta ma przesądzające znaczenie w kontekście (braku) możliwości zakwalifikowania Obiektu do „budowli” w rozumieniu ustawy o podatkach i podatkach lokalnych.

Pytanie 2

W zakresie drugiego pytania Wnioskodawca stoi na stanowisku, że obiekt skonteneryzowany nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Podsumowując w ocenie Wnioskodawcy opartej na przywołanym powyżej stanowisku sądów administracyjnych, na gruncie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, objęty niniejszym wnioskiem Obiekt skonteneryzowany:

- 1) nie jest „budynkiem”, albowiem pozostaje niezwiązany trwale z gruntem,
- 2) nie jest również „budowlą” albowiem pozostaje niezwiązany trwale z gruntem, a przede wszystkim ponieważ nie został bezpośrednio (wprost /*expressis verbis*/) wymieniony w art.3 pkt 3 u.p.b. czy pozostałych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej.

tym samym nie jest on objęty obowiązkiem w zakresie podatku od nieruchomości a w konsekwencji wnioskodawca nie ma obowiązku uiszczenia podatku od nieruchomości.

Po rozpatrzeniu stanowiska Wnioskodawcy organ podatkowy zważył, co następuje:

W myśl art. 14b § 1 i 14j Ordynacji podatkowej Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz, (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. W razie negatywnej oceny stanowiska Wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydający interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów

działu IV Ordynacji podatkowej. **Wobec powyższego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku.** Obowiązkiem przedstawienia wyczerpującego stanu faktycznego (zdarzenia prawnego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, że wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jaki należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji indywidualnej.

Dokonując wykładni przepisów prawa objętych wnioskiem o wydanie interpretacji organ podatkowy wskazuje, że obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości normuje ustawa o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. (Dz. U. z 2017 poz. 1785 ze zm., dalej u.p.o.l.).

Stosownie do treści art. 2 ust. 1 u.p.o.l. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub objekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z powyższego wynika, że objekty budowlane podlegają opodatkowaniu bez względu na to czy stanowią samodzielne nieruchomości czy części składowe nieruchomości. Przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie uzależniają opodatkowania obiektów budowlanych od powiązania z gruntem.

Opodatkowaniu podlegają więc **wszystkie objekty budowlane** mieszczące się w kategorii budynków lub budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l. W przypadku budowli muszą być one jeszcze związane z działalnością gospodarczą.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. **budynek** to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Wszystkie cechy wskazane w cytowanym przepisie muszą być spełnione łącznie.

Legalna definicja **budowli** została zawarta przez ustawodawcę w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Według przywołanego przepisu **budowlą** jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Organ podatkowy w oparciu o przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stwierdza, że opodatkowaniu podlegają wszystkie objekty budowlane z wyjątkiem obiektów małej architektury, a także urządzenia budowlane. **Obiekty budowlane posiadające cechy ustawowe budynku są budynkami, w pozostałym wypadku (z wyłączeniem obiektów małej architektury) są budowlą.**

Organ podatkowy wskazuje również, że regulacja ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie definicji budowli odsyła do przepisów ustawy Prawo budowlane. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych.

W wyroku NSA II FSK 950/15 z dnia 12.05.2017 r. Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, iż wskazane w powyższej definicji „budowli”, o której mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., dwukrotnie odesłanie należy interpretować, jako odesłanie do przepisów ustawy – Prawo budowlane, tj. wyłącznie do regulacji rangi ustawowej, a nie jako odesłanie do wszelkich przepisów regulujących zagadnienia związane z procesem budowlanym.

Z treści art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane (Dz. U z 2017 r. poz. 1332 ze zm.: dalej: u.p.b)) wynika, że **obiekt budowlany** to:

- a) budynek,
- b) budowla,
- c) obiekt małej architektury,

wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Zgodnie z art. 3 ust. 2. u.p.b. „Ilekcroć w ustawie jest mowa o budynku - należy przez to rozumieć obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Z kolei w art. 3 pkt 5 u.p.b. została zawarta – nieunormowana w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych – definicja legalna **tymczasowego obiektu budowlanego**. Zgodnie z nią przez tymczasowy obiekt budowlany – należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia i w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, **obiekty kontenerowe**.

Tymczasowy obiekt budowlany jest szczególną kategorią obiektu budowlanego w rozumieniu art.3 pkt 1 u.p.b. Natomiast ustawa o podatkach i opłatach lokalnych tj art. 2 ust.1 nie uzależnia opodatkowania obiektu budowlanego od jego tymczasowości, co w praktyce oznacza, że tymczasowym obiektem budowlanym może być zarówno budowla jak i budynek.

W świetle ustawy u.p.o.l. zarówno budynek jak i budowla związana z prowadzeniem działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W tym miejscu wskazać należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdza „Należy zatem wskazać raz jeszcze, że za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać:

- 1) jedynie **budowle wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej**, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,
 - 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co – jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane expressis verbis – wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu u.p.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu u.p.b. nie są instalacje;
- mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane.”

Zgodnie z przedstawionym stanowiskiem TK „tymczasowe obiekty budowlane” nie tworzą odrębnej kategorii obiektów budowlanych.

Zaprezentowane wyżej stanowisko TK podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale w Składzie Siedmiu Sędziów Sygn. akt II FPS 11/13 z dnia 03.02.2014 r. dotyczącej opodatkowania tymczasowych obiektów budowlanych.

NSA podjął następującą uchwałę: „Tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409) może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn.. zm), jeżeli jest **budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej** stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawo budowlane. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany

z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.”

Organ podatkowy stwierdza, że zarówno Trybunał Konstytucyjny jak i Naczelny Sąd Administracyjny nie ograniczył rozumienia budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości wyłącznie do obiektów budowlanych wymienionych z nazwy w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, a także, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości może podlegać tylko taki obiekt budowlany, który został nazwany „budowlą” w Prawie budowlanym.

W świetle powołanej uchwały, cyt. „w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z definicją zamieszczoną w art. 3 pkt 5 P.b., **tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych**, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechę czasowości użytkowania albo cechę niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a-c P.b. wynika, że wyliczenia w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. **W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą tymczasowe obiekty budowlane**. Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi”.

Mając powyższe na uwadze organ podatkowy stoi na stanowisku, że tymczasowe obiekty budowlane wskazane z nazwy w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego (m.in. obiekty kontenerowe), o ile nie spełniają definicji budynku w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i nie stanowią obiektów małej architektury - ze względu na zamknięty katalog przedmiotów opodatkowania - należy uznać za budowle.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie organu podatkowego w przedmiotowej interpretacji niezbędne jest ustalenie, czy opisany przez Wnioskodawcę „zespół połączonych ze sobą siedemnastu kontenerów, który został posadowiony na okres przejściowy i zostanie zdemontowany bądź przeniesiony w inne miejsce”, nazwany przez Wnioskodawcę, jako Obiekt skonteneryzowany stanowi budynek czy budowlę w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i podlega opodatkowaniu.

Jak już wcześniej zostało wskazane, organ podatkowy wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku.

W przedstawionym stanie faktycznym Wnioskodawca wskazuje, że:

- zespół połączonych ze sobą siedemnastu dwudziestostopowych kontenerów został posadowiony na stopach fundamentowych bez mocowania z gruntem czy też podłożem, na którym się znajduje;
- kontenery nie są trwale związane z gruntem, zostały postawione na okres przejściowy i mają możliwość zdemontowania oraz ewentualnego przeniesienia w inną lokalizację. Obiekt zostanie zdemontowany przed upływem okresu obowiązywania umowy dzierżawy gruntu;
- kontenery posiadają niezbędną infrastrukturę techniczną. Obiekty te są wykorzystywane przez X Sp. z o.o. do prowadzonej działalności gospodarczej – pełnią funkcję zaplecza socjalno - biurowego dla pracowników terminala kontenerowego;
- zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego z dnia 14 października 2016 r. przedmiotowy kontener nie jest trwale związany z gruntem (posadowiony

jedynie na płytach tylnika) co wyklucza go za uznanie za budynek. Należy więc zaliczyć go do budowl, do kategorii VIII – inne budowle.

Organ podatkowy w oparciu o opisany stan faktyczny, przedstawione przepisy prawa oraz uwzględniając stanowisko wyrażone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz Uchwale NSA stwierdza, że przedmiotowy **Obiekt stanowi tymczasowy obiekt budowlany, tj. szczególną odmianę obiektów budowlanych**, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech: cechę czasowości użytkowania albo cechę niepołączenia trwałego z gruntem.

Uwzględniając stanowisko NSA, iż każdy obiekt budowlany można zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech kategorii wymienionych w art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego, czyli do budynków budowli lub obiektów małej architektury (inaczej mówiąc: każdy budynek, budowla lub obiekt małej architektury może być jednocześnie takim tymczasowym obiektem), organ podatkowy opierając się na opisie obiektu przedstawionego przez Wnioskodawcę, w niniejszej sprawie uznał przedmiotowy Obiekt **za budowlę wymienioną w innych przepisach ustawy – Prawo budowlane**, a tym samym budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.).

Nawiązując do argumentacji Wnioskodawcy odnotować trzeba, że wskazane przez niego orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. P 33/09 nie wyklucza opodatkowania „tymczasowych obiektów budowlanych” wskazuje jedynie niedopuszczalną „sytuację, w której za przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznaje się obiekty jedynie podobne do „budowli”, które zostały bezpośrednio wymienione w art.3 pkt 3 u.p.b.

Wnioskodawca stwierdza, że w oparciu o przywołane stanowisko TK w orzecznictwie sądów administracyjnych rozwinęło i utrwaliło się stanowisko zgodnie, z którym wyłącznie obiekty wymienione wprost /*expressis verbis*/ w ustawie prawo budowlane bądź przepisach tej ustawy lub załączniku do niej mogą być uznane za „budowle” w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i objęte podatkiem od nieruchomości cytując wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 09 stycznia 2013 r. (III SA/Po/887/12).

Organ podatkowy nie zgadza się ze stanowiskiem Wnioskodawcy, w ocenie którego „tymczasowe obiekty budowlane” nie mieszczą się w definicji „budowli” w świetle u.p.o.l.

Wnioskodawca stanowisko swoje argumentuje tym, iż „obiekty kontenerowe” zostały wymienione z nazwy jedynie w definicji „tymczasowego obiektu budowlanego”, co nie jest tożsame z wymienieniem wprost w definicji „budowli” w ustawie Prawo budowlane zatem w ocenie Wnioskodawcy brak jest możliwości zakwalifikowania Obiektu do „budowli” w rozumieniu ustawy o podatkach.

Podkreślenia wymaga, iż w orzecznictwie sądów administracyjnych wykształciło się również odmienne Stanowisko. Z tych względów Naczelny Sąd Administracyjny podjął w dniu 3 lutego 2014 r. uchwałę o Sygn. akt II FPS 11/13, będącą skutkiem istniejących w orzecznictwie sądowym rozbieżności. Jak organ podatkowy wskazał wcześniej w uzasadnieniu interpretacji powyższą uchwałę podjęto w Składzie Siedmiu Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, co powoduje, iż ma ona ogólną moc wiążącą wynikającą z art. 269 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U z 2017 r., poz. 1369 ze zm.). Stanowisko zajęte w uchwale NSA powinno wiązać pośrednio wszystkie składy orzekające sądów administracyjnych, zaś dopóki nie nastąpi zmiana tego stanowiska, dopóty sądy administracyjne powinny je respektować.

Nadto organ podatkowy wskazuje ponownie, że zarówno Naczelny Sąd Administracyjny, jak i Trybunał Konstytucyjny stwierdziły, iż **budowla może być wskazana także w innych przepisach prawa budowlanego oraz w załączniku do tej ustawy**. Organ podatkowy ponownie podkreśla, że zarówno Trybunał Konstytucyjny w wyroku jak i Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu nie ograniczyli budowli wyłącznie do obiektów budowlanych wymienionych z nazwy w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku wskazał, że za **budowle w rozumieniu 1a ust 1 pkt 2 u.p.o.l mogą zostać uznane jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej**, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit.b ustawy Prawo budowlane, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową oraz

jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej. Katalog budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b. ma charakter otwarty (przykładowy) dla ustalenia znaczenia tego pojęcia na gruncie prawa budowlanego.

W takim przypadku o prawnopodatkowej kwalifikacji obiektu decydować będzie nie nazwa, ale jego rzeczywiste cechy i funkcje, tożsame z istotnymi parametrami funkcjonalnymi i technicznymi budowli.

W ocenie organu podatkowego, o ile dany obiekt jest wprost wymieniony w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego jako tymczasowy obiekt budowlany oraz nie jest ani budynkiem, ani obiektem małej architektury, **to jest budowlą.**

Organ podatkowy wskazuje również na stanowisko przedstawicieli doktryny Prof. Leonarda Etela oraz dr hab. Rafała Dowgiera zawarte w Przeglądzie podatków lokalnych i finansów samorządowych styczeń 2018 (203) w artykule „(NIE)OPODATKOWANIE TYMCZASOWYCH OBIEKTÓW BUDOWLANYCH” cyt. *„Na tle zaprezentowanych rozważań stwierdzić należy, iż tymczasowe obiekty budowlane nie są kategorią, którą ustawodawca potraktował w jakiś szczególny sposób w kontekście ich opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych w żadnym fragmencie nie odnosi się wprost do tego rodzaju obiektów. Oznacza to, że ich klasyfikowanie dla potrzeb opodatkowania powinno się odbywać na ogólnych zasadach. Jeżeli więc taki tymczasowy obiekt budowlany został z nazwy wskazany w przepisach prawa budowlanego (ustawie lub załączniku do niej), w szczególności wymieniony w art. 3 pkt 5 p.b., to powinien podlegać opodatkowaniu, chyba że jest obiektem małej architektury. Sposób określenia przedmiotu opodatkowania na potrzeby podatku od nieruchomości, którego co należy wyraźnie podkreślić, nikt do tej pory nie zanegował w kontekście jego zgodności z przepisami konstytucyjnymi, wskazuje, że tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest budynkiem ani obiektem małej architektury, podlega opodatkowaniu jako budowla, o ile związany jest z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 u.o.p.l.”*

Wbrew zatem stanowisku Wnioskodawcy (zawartym w uzasadnieniu do pytania nr 1 złożonego wniosku), w ocenie organu podatkowego „**Obiekt**” który nie jest trwale związany z gruntem (nie spełnia definicji budynku) i nie jest obiektem małej architektury spełnia definicję budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., a w konsekwencji **podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.**

Organ podatkowy ponownie zaznacza, iż w niniejszej interpretacji dokonał oceny uwzględniając jedynie stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę.

Pytanie 1.

Organ podatkowy opierając się wyłącznie na stanie faktycznym przedstawionym przez Wnioskodawcę stwierdza, że Obiekt kontenerowy nie spełnia łącznie wszystkich czterech kryteriów zawartych w art. 1a. ust.1 pkt 1 u.p.o.l. pozwalających zakwalifikować przedmiotowy Obiekt kontenerowy do kategorii budynku.

Obiekt kontenerowy nie jest trwale związany z gruntem, co wyklucza zakwalifikowanie go do kategorii budynku.

Zatem organ podatkowy w oparciu o przedstawiony stan faktyczny stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania 1 jest prawidłowe.

Pytanie 2.

Organ podatkowy opierając się na opisanym we wniosku stanie faktycznym, stwierdza, że Obiekt stanowiący zespół połączonych ze sobą siedemnastu kontenerów, cyt. *„który został posadowiony na stopach fundamentowych, bez mocowania z gruntem”* jest tymczasowym obiektem budowlanym, który nie jest budynkiem ani obiektem małej architektury jest budowlą, która spełnia definicję budowli na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zdaniem organu podatkowego, uwzględniając stanowisko NSA, każdy obiekt budowlany można zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech kategorii wymienionych w art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego, czyli do budynków budowli lub obiektów małej architektury (inaczej mówiąc: każdy budynek, budowla lub

obiekt małej architektury może być jednocześnie takim tymczasowym obiektem). „Tymczasowe obiekty budowlane” nie tworzą odrębnej kategorii obiektów budowlanych. Są one bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynku, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi. Organ podatkowy, opierając się na opisie obiektu przedstawionego przez Wnioskodawcę, w niniejszej sprawie uznał przedmiotowy Obiekt **za budowlę wymienioną w innych przepisach ustawy – Prawo budowlane**, a tym samym budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.).

Zatem organ podatkowy w oparciu o przedstawiony stan faktyczny stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania 2 jest nieprawidłowe.

Pytanie 3.

Organ podatkowy stwierdza, że na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, Obiekt kontenerowy opisany w powyższym stanie faktycznym podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W świetle obowiązujących przepisów art. 1a ust 1 pkt 2 u.p.o.l oraz art. 3 pkt 3 u.p.b. Obiekt kontenerowy jest budowlą związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej w związku czym podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Zatem organ podatkowy w oparciu o przedstawiony stan faktyczny stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania 3 jest nieprawidłowe.

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Wskazać należy, że Wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego. W przypadku rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni Wnioskodawcy.

Jednocześnie organ podatkowy informuje, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

POUCZENIE

Od niniejszej interpretacji przysługuje Wnioskodawcy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji za pośrednictwem Prezydenta Miasta Szczecin.

Otrzymują:

1. Adresat
2. A/a